

‘Ο κύριος Γιάννης συνεπάθει πρὸς τὸν Μικὲν, ἔνεκα τῆς φιλίας του πρὸς τὴν μικρὰν λευκὴν γατίτσαν του. Ἀλλὰ νὰ κλείσω τὸν Μικὲν, ὡς ὄρνιθα. Καὶ ποῦ νὰ τὸν εὔρω!

Καθὼς συνωμιλούσαμεν, ἀκούομεν θόρυβον εἰς τὸ μαγειρεῖον, πατήματα, βλασφημίας καὶ κατὰ διήλθε πρὸ ἡμῶν ὡς ὄβις.

— ‘Ο Μικὲς καὶ ἡ ξυλόκοττα!

— Μποῦμι! ἠκούσθη τὸ ὄπλον τοῦ Ἀγαρίδου, ὅστις εἶχε στήσῃ ἐνέδραν εἰς τὸν Μικὲν φεύγοντα. Νέφος καπνοῦ καὶ καριοτοῦ τὸν περιέβαλε, καὶ εἶτα ἐφάνησαν κάτω δύο κομμάτια. Ἀυσυγχῆ Μικέ, τὸν ἔκοψαν στὴ μέση!

Ἀλλὰ μόλις ἤρχισα νὰ θλίβωμαι, εἶδον τὸν παλληκαρῶν μου νὰ σηκώνεται, νὰ πηδᾷ καὶ νὰ ἐξαφανίζεται.

Οἱ γείτονες ἔτρεξαν νὰ ἰδοῦν ἐν βοῇ ἐρωτιῶντες τί ἔγινεν. Ἡ βολὴ τοῦ Ἀγαρίδου ἐπέτυχε τὴν ξυλόκοτταν καὶ τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοὺς ὀδόντας τοῦ κλέπτου, ὅστις παρελθούσης τῆς πρώτης συγκινήσεως ἤρπασε τὸ ψητόν του καὶ ἐξηφανίσθη. Ἡ σοῦβλα τοῦ Ἀγαρίδου ἔμεινεν ἐπὶ τόπου, καὶ ἀκόμη γελοῦν διὰ τὸ συμβάν.

Αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖον αἶθλον τοῦ Μικέ.

Ἐφαγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν τὴν ξυλόκοτταν, καὶ χορτισμένος ἐξηπλώθη εἰς τὸ ἄκρον ἡλιακωτοῦ, ὅπου ἀπεκοιμήθη. Ἀυσυγχῶς ἐπεσκέυαζοι ὑψηλὰ τὴν καπνοδόχον τῆς οἰκίας καὶ τεμάχιον ὀγκώδους λίθου καταπεσὸν τοῦ ἔσπασε τὰ πλευρά. Τὸ πτωχὸν ζῶον ἐσύρθη ἀγωνιωδῶς εἰς τὸν οἶκον, ὅπου τὸ ἐτοποιήτηρα εἰς στρώμα ἀχύρου.

Τότε, — εἶνε γνωστὸν πόσον αἱ κακαὶ εἰδήσεις διαδίδονται ταχέως, — ὄλοι οἱ γάτοι καὶ γυλαῖ τῆς γειτονίας συνήχθησαν εἰς τὸ προσκεφάλαιον τοῦ συντρόφου καὶ ἄρχοντός των. Παρήλασαν πρὸ τῶν θνησκόντων ὀφθαλμῶν του θλιβόμενοι, διότι ἐκεῖνο τὸ ὄποιον συνέβη εἰς τὸν ἰκανώτερον καὶ ἰσχυρότερον ἠδύνατο νὰ συμβῆ καὶ εἰς αὐτούς.

Μόνον ἐκεῖνη ἡ μικρὰ λευκὴ γατίτσα δὲν ἦλθε.

Δ. Φ.

Η ΣΠΙΓΑ

(Ἐκ τῆς Πινακοθήκης τῆς Κολάσεως)

[Εἰκὼν ἐνετικῆ]

Σπιαχὰ τὸ δολοφόνου γόμμα οἶχνει
 τοῦ Ἀέοντα τὸ στόμα τὸ φοβερό,
 εἴ ἔνῳ ἡ λοξὴ ματιὰ—ποῦ κρῦβει—δεῖχνει ζῶο βδελυρό,
 φεύγει . . . συχνογορίζει καὶ κνττάει . . .
 δαιμόνιο π’ ἀστραπὴ τὸ κνηγάει!

(Πάτριαι 1906)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΑΚΡΗΣ